

RESSÒ DE LA PARAULA

LA NOVA ESGLÉSIA (IX)

Estimada Església

La imatge de l'Església que hem copsat en aquestes breus anotacions sobre la «Nova Església» o «l'Església ressuscitada», la Ciutat Nova que ens ha anat presentant el llibre de l'Apocalipsi, resulta realment encisadora. El que en efecte pretenia aquest llibre profètic era precisament posar davant els ulls dels cristians, víctimes de la persecució i el sofriment, l'Església esplendorosa, obra de les mans de Déu, nascuda de Jesucrist, habitada i animada per l'Esperit. Aquesta Església no havia només de constituir un espectacle per a satisfer els sentits, com a compensació del sofriment present, sinó sobretot havia de ser acollida com una promesa real. Una promesa acomplerta per la gràcia de Déu i assolida pels qui s'esforcen en la lluita diària.

Mirant solament aquesta Església hom sent nous ànims per a seguir endavant. Però cal recordar encara un estímul, un motor més potent i eficaç, per a continuar caminant. Aquesta Església, l'única Església del futur resplendent i la del present entre llums i ombres, mereix ser estimada.

Mereix ser estimada. Per què? L'amor no es fixa només en simples «raons», sinó que obeeix la captació de la bellesa de l'objecte estimat. Ens referim a l'amor cristià, que no és cec, però que va més enllà de freds raonaments o de conclusions «necessàries».

Ja hem esmentat la bellesa i l'harmonia de l'Església. Dèiem que l'Església oferia tot el seu atractiu quan, travessada per la llum de l'Esperit, mostrava una infinita pluralitat de colors, tonalitats i formes. I insistíem que l'amor vers ella era sincer, realista i clarivalent.

Sant Ignasi de Loiola va introduir al final del llibre dels *Exercicis Espirituals* unes regles «*Para el sentido verdadero que en la Iglesia militante debemos tener*». Les seves expressions poden semblar que sant Ignasi només volia exhortar a l'obediència fidel a l'Església i al seu magisteri (cf. Regla 1a i 13a). Però una mirada atenta descobreix que aquestes regles s'han d'entendre a partir del que significa en l'espiritualitat de sant Ignasi la paraula «*sentido*» («*sentir*»). En ell aquesta expressió equival a aquella sintonia de l'amor nascuda de la fe cordial, tan important a l'hora del discerniment. Així, aquestes regles més aviat s'han d'anomenar com a «*Regles per a sentir amb l'Església*».

Més encara. Aquestes regles per a sentir amb l'Església s'han d'entendre dins del marc de l'exercici d'oració que el sant proposa per a la Quarta Setmana dels Exercicis, és a dir, en el context de les vivències de la «*Contemplación para alcanzar amor*». És sabut que aquesta Quarta Setmana

ve a ser una mena de compendi dels Exercicis: després de l'experiència de la trobada amb el Ressuscitat, l'Esperit Sant és presència de l'amor de Déu en tot, en la creació, en les coses, en la vida. Llavors, l'exercitant és cridat a aconseguir l'amor de Déu més proper i visible, despertant en ell una profunda vivència d'agraïment i lloança per «tant com Déu l'ha estimat i l'estima avui».

Totes aquestes regles comencen amb la paraula «*alabar*». Lloar les realitats més visibles de l'Església, els sagraments, les persones consagrades, els ministres, les senzilles devocions, la doctrina, etc. Totes són presència de l'amor de Déu, del seu Esperit i consegüentment són rebudes amb agraiement. Com qui aprecia i rep un immens regal. Només per això l'Església mereix ser sincerament estimada.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

UN MAR D'EMOCIONS

L'alegria, l'esclat de la joia (I)

L'alegria és un esclat de joia en el cor, un cri espontani que arriba als confins de la terra, una abraçada enmig d'un aeroport, una llàgrima de goig que no té por de convertir-se enriu. Mou a l'acció, al moviment, a vèncer qualsevol obstacle per alt que sigui.

És un sotrac, quelcom inesperat, perquè l'alegria anticipada i calculada ja no és alegria. Advé sense permís i se'n va sense demanar-ho. És una

agradable intrusa que es cola en la vida per estar-s'hi poca estona, però que quan hi és, transforma poderosament la mirada, la forma de percebre el món i la mateixa percepció d'un mateix.

La visió de l'home alegre és molt distinta de la de l'home entristit. Encara que ambdós estiguin asseguts en el mateix banc, del mateix parc i a la mateixa hora, no veuen el mateix, perquè un cor alegre ho transforma tot i qualsevol indicatiu de ne-

gror, qualsevol taca de fosc és restaurada. Aquí rau l'alquímia de l'alegria: transforma el que és negre en blanc, el que és fosc en llum, el que és decrepit en primaverà. En el fons, però, res no canvia; però l'alegria causa la impressió de què ha canviat i això fa possible un nou moviment, un canvi en el gest.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

LA NUEVA IGLESIA (IX)

Amada Iglesia

La imatge de la Iglesia que hem captat en aquests breus apunts sobre la «Nueva Iglesia» o la «Iglesia resucitada», la Ciudad Nueva que nos ha ido presentando el libro del Apocalipsis, resulta realmente encantadora. Lo que en efecto pretendía este libro profético era precisamente poner ante los ojos de los cristianos, víctimas de la persecución y el sufrimiento, la Iglesia esplendorosa, obra de las manos de Dios, nacida de Jesucristo, habitada y animada por el Espíritu. Esta Iglesia no debía sólo constituir un espectáculo para satisfacer los sentidos, a manera de compensación del sufrimiento presente, sino ante todo había de ser acogida como una promesa real. Una promesa cumplida por la gracia de Dios y alcanza por los esforzados en la lucha diaria.

Con sólo mirar esta Iglesia uno siente nuevos ánimos para seguir adelante. Pero aún hay que recordar un estímulo, un motor más potente y eficaz, para continuar caminando. Esta Iglesia, la única Iglesia del futuro resplandeciente y la del presente entre luces y sombras, merece ser amada.

Merece ser amada, ¿por qué? El amor no entiende sólo de simples «razones», sino que obedece la captación de la belleza del objeto amado. Nos referimos al amor cristiano, que no es ciego, pero que va más allá de fríos razonamientos o de conclusiones «necesarias».

Ya hemos aludido a la belleza y la armonía de la Iglesia. Decíamos que la Iglesia ofrecía todo su atractivo cuando, atravesada por la luz del Espíritu se mostraba una en infinita pluralidad de colores, tonalidades y formas. E insistíamos en que el amor hacia ella era sincero, realista y clarividente.

San Ignacio de Loyola introdujo al final del libro de los *Ejercicios Espirituales* unas reglas «Para el sentido verdadero que en la Iglesia militante debemos tener». Sus expresiones pueden dar la impresión de que san Ignacio sólo quería exhortar a la obediencia fiel a la Iglesia y su magisterio (cf. Regla 1.ª y 13.ª). Pero una mirada atenta descubre que estas reglas se han de entender a partir de lo que significa en la espiritualidad de san Ignacio la palabra «sentido» («sentir»). En él esta expresión equivale a aquella sintonía del amor nacida de la fe cordial, tan importante a la hora del discernimiento. Así, estas reglas más bien se han de nombrar como «Reglas para sentir con la Iglesia».

Más aún. Estas reglas para sentir con la Iglesia se deben entender dentro del marco del ejercicio de oración que el santo propone para la Cuarta Semana de los Ejercicios, es decir, en el contexto de las vivencias de la «Contemplación para alcanzar amor». Es sabido que esta Cuarta Semana viene a ser una especie de compendio de los Ejercicios: tras la experiencia del encuentro con el Resucitado, el Espíritu Santo es presencia del amor de Dios en todo, en la creación, en las cosas, en la vida. Entonces, el ejercitante es llamado a alcanzar el amor de Dios más cercano y visible, despertando en él una profunda vivencia de agradecimiento y alabanza por «tanto como Dios le ha amado y le ama hoy».

Todas estas reglas comienzan con la palabra «alabar». Alabar las realidades más visibles de la Iglesia, los sacramentos, las personas consagradas, los ministros, las sencillas devociones, la doctrina, etc. Todas son presencia del amor de Dios, de su Espíritu y como tales son recibidas con agradecimiento. Como quien aprecia y recibe un inmenso regalo. Sólo por eso la Iglesia merece ser sinceramente amada.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Ordenació episcopal de Mons. Joan Planellas

Dissabte 8 de juny, a les onze del matí, Mons. Joan Planellas i Barnosell va ser ordenat arquebisbe metropolità de Tarragona i primat a la Catedral de Tarragona. La celebració, que va comptar amb la participació de més de 2.000 persones, va ser presidida pel cardenal-arquebisbe metropolità de Barcelona, Mons. Joan Josep Omella, i concelebrada pel nunci apostòlic, Mons. Renzo Fratini; l'arquebisbe emèrit de Tarragona, Mons. Jaume Pujol; el bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo; i el cardenal Ricardo Blázquez, president de la Conferència Episcopal Espanyola, juntament amb altres bisbes, entre els quals també el bis-

be Agustí Cortés, i els preveres assistents de diverses diòcesis.

Al final de la celebració, Mons. Joan Planellas va pronunciar les seves primeres paraules com a arquebisbe metropolità de Tarragona, saludant els assistents i tot els fidels de l'arxidiòcesi. «Spiritus iuvenem facit Ecclesiam» («L'Esperit fa jove l'Església») és el lema episcopal elegit pel nou arquebisbe, inspirat en una frase de la constitució dogmàtica *Lumen gentium* 4, del Concili Vaticà II. «Volem ser una Església dedicada i preocupada per a fer néixer i créixer en el cor dels altres l'eterna joventut de l'Evangelí de Jesús», va expressar Mons. Planellas.

Moment de la imposició de mans per part dels bisbes presents

FOTO: MITJANS DE COMUNICACIÓ ARQTGN

Montserrat acull un nou monjo

Diumenge 9 de juny, en la Solemnitat de la Pentecosta, durant la missa conventual, a les 11 h, el monjo Pau Valls va signar el seu compromís definitiu amb la comunitat benedictina de Montserrat i va ser consagrat com a monjo per la pregària del P. Abat i la professió solemne.

El Gmà. Pau (David) Valls i González va néixer a Barcelona el 20 de gener de 1962 en el si d'una família cristiana. L'educació rebuda a casa i la formació en els valors de la seva escolarització marista i, en el lleure, de l'escoltisme, van dur-lo a una implicació creixent en diferents activitats de voluntariat. Això va fructificar en una joventut compromesa en moviments socials, culturals i polítics. Estudiànt de Filosofia a la Universitat de Barcelona, paulatinament va anar abandonant les seves creences religioses mentre s'integrava a la vida professional, que va resultar molt exitosa. Creixement pro-

fessional, que no va anar de la mà d'un creixement personal. Davant la crisi vital i de valors que va patir va viure una «conversió guaridora», que el va portar «a escoltar la crida de Déu i voler seguir radicalment el camí assenyalat pel seu Fill Jesús, el Crist». A l'empara del monestir de Montserrat, en successius recessos que hi va realitzar, va anar trobant la tranquil·litat que demanava el seu esperit, que va fer possible la seva «cura vital» i, molt especial-

ment, el seu «retrobarament amb la fe abandonada». «Ara dono gràcies a la Misericòrdia de Déu, que m'obre la vida a cercar-lo per intentar esdevenir un home seu, un «home de Déu», afirma el Gmà. Pau Valls, per al qual, la vida monàstica és «l'opció concreta de viure des de la radicalitat del seguiment del Crist amb fe i esperança, tot practicant la caritat; en l'horitzó, l'entrega de la pròpia vida per amor».

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «A l'Eucaristia hi trobes realment Jesús, comparteixes la seva vida, sents el seu amor; allà pots experimentar que la seva mort i resurrecció són per tu» (18 d'abril).

@Pontifex: «Mira els braços oberts de Crist crucificat, deixa't salvar per Ell. Contempla la seva sang vessada per amor i deixa't purificar. És així

com podràs néixer de nou» (19 d'abril).

@Pontifex: «Acollim a la nostra vida la victòria de Crist sobre el pecat i sobre la mort. Així atraurem la seva força transformadora també sobre la creació» (22 d'abril).

@Pontifex: «El Senyor ens busca a tots, vol que tots sentim l'escalfor de la seva misericòrdia i del seu amor» (27 d'abril).

Traspàs de Mn. Ignacio Arana

Va morir el dia 10 de juny de 2019, a l'edat de 88 anys, confortat amb els sagraments de l'Església. Les exèquies, presidides pel bisbe Agustí, van tenir lloc l'endemà, 11 de juny, a les 16 h, a la Parròquia de Sant Joan Baptista de Sant Feliu de Llobregat, d'on era rector emèrit.

Mn. Ignacio Arana San Emeterio va néixer a Sant Sebastià (Guipúscoa), el 4 de novembre de 1930, el menor de set germans. Va ingressar al Seminari Menor Salesià de Sant Vicenç dels Horts (Barcelona) en 1942 i va continuar la seva formació en la Societat Salesiana de Sant Joan Bosco, fent els vots perpetus en 1953 i ordenat sacerdot el 29 de juny de 1956, al Temple del Tibidabo (Barcelona). Juntament amb la formació d'estudis eclesíastics, va realitzar els estudis de Diplomatura de Magisteri a Alacant i Girona i de Diplomatura en cant litúrgic per l'Escola Superior de Salamanca.

En 1971 va rebre l'indult dels seus vots com a religiós salesià, passant a ser prevere secular.

A l'Arquebisbat de Barcelona va realitzar diversos serveis, a Barcelona, Mataró i Sant Feliu de Llobregat.

L'any 1976 va ser nomenat rector de la Parròquia de Sant Joan Baptista de la capital del Baix Llobregat, destacant, juntament amb la seva total entrega ministerial, el projecte i realització de la construcció del temple parroquial.

Fent part ja del clergat del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, va exercir com a rector d'aquesta parròquia fins a la seva jubilació canònica, l'any 2007, i va continuar col·laborant a la Parròquia de Sant Joan Baptista, a la Catedral-Parròquia de Sant Llorenç i a la Residència de la Mare de Déu del Carme on ha viscut els darrers anys amb la cura i companyia de les germanes Carmelites de Sant Josep i molts feligresos de la comunitat cristiana de Sant Joan Baptista.

Units en la pregària, encomanem-lo a la misericòrdia de Déu.

Preveres de Lleida visiten Sant Feliu de Llobregat

El passat dimarts 4 de juny, un grup de 23 capellans de la Diòcesi de Lleida van tenir ocasió d'estrènyer lligams de germanor amb la nostra diòcesi.

Van visitar la Catedral de Sant Llorenç, on van ser acollits pel bisbe Agustí i van concelebrar l'eucaristia a la capella del Santíssim. Després es van dirigir a la seu diocesana, l'edifici de la Casa de l'Església, i allà van conèixer de prop la realitat de la nostra diòcesi i també van dinar amb el bisbe Agustí, en un clima de diàleg fraternal.

Aquesta visita s'emmarca dins d'una sortida lúdico-cultural organitzada per al clergat lleidatà, que els va portar al matí a la Co-

lònia Güell i, a la tarda, a Torrelles de Llobregat, on es troba el parc de Catalunya en miniatura.

Formació en catequesi

Al mes de juliol es concentren un parell d'ofertes formatives en el camp de la catequesi que val la pena aprofitar. Preneu nota:

- **Jornades interdiocesanes de responsables de Catequesi.** 5 i 6 de juliol. Organitzades pel Secretariat interdiocesà de Catequesi i adreçades als responsables de catequesi en àmbit diocesà, arxiprestal o parroquial. Vivim un canvi d'època també a les comunitats parroquials. Cal, per tant, trobar una nova manera d'acollir, escoltar, anunciar, acompanyar... Això afecta la catequesi i tota la comunitat. S'aprofundirà la idea de la catequesi al cor de la comunitat a través de ponències, experiències i reflexions en grup. Per a més informació i inscripcions: www.sic-catequesi.cat
- **Setmana catequètica.** Del 8 al 12 de juliol. Organitzada per les delegacions de Catequesi de la Província Eclesiàstica de Barcelona i adreçada als catequistes en general, primerencs o veterans. S'ofereixen fins a 10 curssets en dos torns, sempre en horaris de tarda. Més informació i inscripcions: catequesi@bisbatsantfeliu.cat

AGENDA

- **Trobada final de curs dels delegats diocesans.** Dijous 27 de juny, a les 16.30 h, a la Casa de l'Església, per valorar junts el curs que s'acaba i identificar les pistes de vivència i d'acció per al proper.
- **Pregària vocacional.** Dijous 27 de juny, a les 19 h, com cada darrer dijous de mes. Serà la darrera cita en aquest curs d'aquesta iniciativa convocada per la Delegació diocesana de Pastoral Vocacional.
- **Trobada arxiprestal de Sant Boi.** Diumenge 30 de juny, a les 17 h, a la sala d'actes de les Germanes Hospitalàries. Són convocats els consells parroquials per treballar la darrera fitxa de l'objectiu diocesà «En la cruïlla 3».

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

24. □ Dilluns (lit. hores: de la Solemnitat. 4a setm.) [Is 49,1-6 / Sl 138 / Fets 13,22-26 / Lc 1,57-66.80]. Naixement de sant Joan Baptista, fill de Zacaries i Elisabet, parent i precursor del Senyor, patró de la diòcesi de Lleida.

25. ■ Dimarts [Gn 13,2.5-18 / Sl 14 / Mt 7,6.12-14]. Sant Pròsper d'Aquitània, bisbe; sant Guillem (†1142), abat; santa Oròsia, vg. i mr.

26. ■ Dimecres [Gn 15,1-2.17-18 / Sl 104 / Mt 7,15-20]. Sant Pelai o Pelagj, noi mr. de la castedat, a Còrdova (925), nat a Galícia, venerat a Oviedo; sants Joan i Pau (Joanipol), germans mrs.; sant David, ermità (s. V); santa Perseveranda, vg.;

beata Magdalena Fontaine, vg. i mr. *Lleida, Tortosa, Sant Feliu de Llobregat i Urgell*: □ Sant Josepmaria Escrivà de Balaguer (Barbastre, 1902 - Roma, 1975), prev. fund. Opus Dei.

27. ■ Dijous [Gn 16,1-12.15-16 (o bé, més breu: 16,6b-12,15-16) / Sl 105 / Mt 7,21-29]. Sant Ciril d'Alexandria (370-444), bisbe i doctor de l'Església; Mare de Déu del Perpetu Socors, patrona de la Seguretat Social i del cos de sanitat; sant Ladislau, rei hongarès; sant Zoile, mr.; Tomàs d'Orvieto, rel. servita.

28. □ Divendres [Ez 34,11-16 / Sl 22 / Rm 5,5-11 / Lc 15,3-7]. Sagrat Cor de Jesús. Sant Ireneu (s. II), bisbe de

Lió i mr., deixeble de Policarp d'Emirna; sant Pau I, papa (757-767); sant Argimir, monjo i mr.; santa Marcel·la, mr.

29. ■ Dissabte [Fets 12,1-11 / Sl 33 / 2Tm 4,6-8.17-18 / Mt 16,13-19]. Sant Pere (o Quefes), de Betsaida, i sant Pau (o Pol), de Tars, apòstols, puntals de l'Església (s. I); santa Maria, mare de Joan-Marc.

30. ■ Diumenge vinent, XIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [1R 19,16b.19-21 / Sl 15 / Ga 5,1.13-18 / Lc 9,51-62]. Sants protomàrtirs de l'Església de Roma, en temps de Neró (s. I); sant Marçal de Llemotges, bisbe; santa Emiliania, vg.

El Cos i la Sang de Crist (C)

COMENTARI

L'Eucaristia, el veritable aliment

Corpus ens fa reflexionar sobre allò que celebrem cada dia, l'Eucaristia.

Sant Pau ens diu que la celebració de l'Eucaristia és una tradició que ha rebut (per tant es remunta a abans de la seva conversió): *Jesús, el Senyor, la nit que havia de ser entregat prengué el pa, el partí i digué: Això és el meu cos, ofert per vosaltres. Igualment prengué el calze i digué: Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meua sang. Cada vegada que mengueu aquest pa i beueu aquest calze anuncieu la mort del Senyor fins que torni.* L'Eucaristia, doncs, és la presència real de Crist que ens ofereix la salvació que ell ens va obtenir amb la seva mort i la seva resurrecció. L'Eucaristia és fer present cada dia per nosaltres la seva salvació fins a la fi del món.

La primera lectura ens recorda un relat molt antic quan Melquisedec *porta pa i vi*. I com era *sacerdot beneí Abram*. La carta als hebreus ens dirà que Melquisedec és la imatge de Crist. El text, doncs ens recorda que ell ens ofereix el pa i el vi que són el seu cos i la seva sang perquè siguin el nostre aliment.

I l'evangeli ens narra la multiplicació dels pans i dels peixos, que certament és un símbol de l'Eucaristia. El text diu: *Jesús prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, els beneí, els partí i els donava als deixebles.* No ens recorda això justament les paraules que diu el sacerdot en la consagració? Però abans Jesús, davant la petició dels deixebles que *acomiadés la gent*, diu: *Doneu-los menjar vosaltres mateixos.* És a dir, participar de l'Eucaristia vol dir també preocupar-nos que tothom tingui el pa material, el pa de cada dia, però també el pa, encara més important de l'Eucaristia. Corpus, doncs, ens recorda que Jesús es fa realment present en cada Eucaristia per a ser el nostre aliment, per a donar-nos la força de la seva salvació i perquè nosaltres sapiguem associar també la fam dels nostres germans amb el pa material i el pa eucarístic.

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 14,18-20)

En aquells dies, Melquisedec, rei de Salem, portà pa i vi. Com que era sacerdot del Déu Altíssim, beneí Abram amb aquestes paraules: «Que el Déu Altíssim, creador del cel i de la terra, beneeixi Abram. Beneït sigui el Déu Altíssim, que ha posat a les teves mans els teus adversaris.» I Abram li donà el delme de tot el botí.

▶ Salm responsorial (109)

R. «Ets sacerdot per sempre, com ho fou Melquisedec.»

Oracle del Senyor el meu Senyor: «Seu a la meua dreta, / i espera que faci dels enemics l'escambell dels teus peus.» R.

Que el Senyor estengui lluny des de Sió / el poder del teu ceptre. / Impera enmig dels enemics. R.

«Ja eres príncep el dia que vas néixer, / tens la glòria sagrada des del si de la mare, / des del principi jo t'he engendrat.» R.

El Senyor no es desdiu del que jurà: / «Ets sacerdot per sempre, com ho fou Melquisedec.» R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 11,23-26)

Germans, aquesta tradició que jo he rebut i que us he transmès a vosaltres ve del Senyor; Jesús, el Senyor, la nit que havia de ser entregat prengué el pa, i, dient l'acció de gràcies, el partí i digué: «Això és el meu cos, ofert per vosaltres. Feu això per celebrar el meu memorial.» Igualment prengué el calze, havent sopat, i digué: «Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meua sang. Cada vegada que en beueu, feu-ho per celebrar el meu memorial.» Així, doncs, cada vegada que mengueu aquest pa i beueu aquest calze anuncieu la mort del Senyor fins que torni.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 9,11b-17)

Un dia Jesús parlava del regne de Déu a la gent i curava els qui en tenien necessitat. Veient que començava a fer-se tard, els dotze anaren a dir-li:

«Acomiadeu la gent. Que vagin a passar la nit als pobles o a les masies del voltant, i puguin trobar-hi queviures; aquí és un lloc despoblada.» Jesús els digué: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos.»

Els respongueren: «Només tenim cinc pans i dos peixos. ¿Hem d'anar nosaltres mateixos a comprar menjar per a tota aquesta gentada?» Tots plegats eren uns cinc mil homes.

Ell digué als deixebles: «Feu-los seure en grups de cinquanta.» Els deixebles ho feren i tothom s'assegué. Jesús prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, els beneí, els partí i els donava als deixebles perquè els servissin a la gent. Tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves de les sobres.

▶ Lectura del libro del Génesis (Gn 14,18-20)

En aquellos días, Melquisedec, rey de Salén, sacerdote del Dios altísimo, sacó pan y vino, y le bendijo diciendo: «Bendito sea Abrán por el Dios altísimo, creador de cielo y tierra; bendito sea el Dios altísimo, que te ha entregado tus enemigos». Y Abrán le dio el diezmo de todo.

▶ Salmo responsorial (109)

R. Tú eres sacerdote eterno, según el rito de Melquisedec.

Oráculo del Señor a mi Señor: / «Siéntate a mi derecha, / y haré de tus enemigos / estrado de tus pies.» R.

Desde Sió extenderá el Señor / el poder de tu cetro: / somete en la batalla a tus enemigos. R.

«Eres el príncipe desde el día de tu nacimiento / entre esplendores sagrados; / yo mismo te engendré, desde el seno, / antes de la aurora.» R.

El Señor lo ha jurado y no se arrepiente: / «Tú eres sacerdote eterno, / según el rito de Melquisedec.» R.

▶ Lectura de la primera carta de san Pablo a los Corintios (1Cor 11,23-26)

Hermanos: Yo he recibido una tradición, que procede del Señor y que a mi vez os he transmitido: que el Señor Jesús, en la noche en que iba a entregarlo, tomó pan y, pronunciando la Acción de Gracias, lo partió y dijo: «Esto es mi cuerpo, que se entrega por vosotros. Haced esto en memoria mía». Lo mismo hizo con el cáliz, después de cenar, diciendo: «Este cáliz es la nueva alianza en mi sangre; haced esto cada vez que lo bebáis, en memoria mía. Por eso, cada vez que coméis de este pan y bebéis del cáliz, proclamáis la muerte del Señor, hasta que vuelva.»

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 9,11b-17)

En aquel tiempo, Jesús hablaba a la gente del reino y sanaba a los que tenían necesidad de curación. El día comenzaba a declinar. Entonces, acercándose los Doce, le dijeron: «Despide a la gente; que vayan a las aldeas y cortijos de alrededor a buscar alojamiento y comida, porque aquí estamos en descampado». Él les contestó: «Dadles vosotros de comer». Ellos replicaron: «No tenemos más que cinco panes y dos peces; a no ser que vayamos a comprar de comer para todo esta gente». Porque eran unos cinco mil hombres. Entonces dijo a sus discípulos: «Haced que se sienten en grupos de unos cincuenta cada uno». Lo hicieron así y dispusieron que se sentaran todos. Entonces, tomando él cinco panes y los dos peces y alzando la mirada al cielo, pronunció la bendición sobre ellos, los partió y se los iba dando a los discípulos para que se los sirvieran a la gente. Comieron todos y se saciaron, y recogieron lo que les había sobrado: doce cestos de trozos.